

Ole Bundgaard
Per-Olof Johansson
Poul Feldvoss
Per Nielsen
Narcisa Vucina
Hanne Hansen
Hans Tyrrestrup
Dorthe Emilie Røssell
Benny Pedersen
Viggo Madsen
Helge Krarup
René Rasmussen
Louise Rosengreen
Mogens Bynkou Nielsen
Lonni Krause
Tommy Flugt
Poul Høllund Jensen
Jon Høyer
Jan Morrel
Jan Flemming Scheel
Anny Thorsager
Karsten Bjarnholt
Niels Kjær
Lola Baidel
Jakob Brønnum
Søren Sørensen
Per Aage Brandt
Anne Hjelmsø
Bjarne Kim Pedersen
Birte Kont
Louise Bugge Laermann
Gunnar Martin Nielsen
kenneth krabat
Thurston Magnus

Ordløst

Ord

Ord er løsgængere
ord løse på tråden
svære at fastholde
selv ikke nål og tråd
kan løse det

Løsningen er ikke
løsnet er

Ord skal gå frit omkring
være frit stillede
løsagtige
løse i fugerne
løse op

Det er blot det
jeg vil fastslå.

Sisyfos

Er jeg sisyfos eller
er jeg sisyfos
evigt forhåbningsfuld
ser en ny dag imøde
med fortrøstning
i dag skal det nok gå.
Om ikke i dag så i morgen.
Stensikkert.

I omegnen af Gud

Solopgangstid.

Klar himmel, frostvejr.

Orange sol.

Maletid.

Otte appelsiner på bordet.

Lever i en tid,
hvor alle ord kan siges,
sætninger kondenserer
omkring ordkrystaller,
flot ser det ud.

Jeg vil sige noget,
begynder med ordene fra en ende af,
snubler med en overvægt af ord,
drømmens rene glæde spredt for alle vinde.
Jeg vil oversætte min vejtrækning,
jeg vil sætte syner i ord,
jeg vil slippe ordene fri,
jeg vil give ordet videre,
jeg vil åbne gærdet om drømmene,
og lade ord komme strømmende,
snubler med en overvægt af ord,
drømmens rene glæde spredt for alle vinde.

Han døde hjemme i sin seng

uden overhovedet nogensinde at have kørt med cykelhjelm.

LYS

Tænder lys i skumringstimen,
levende naturligvis,
rigtig stearin med væge
af den bedste slags, der gi's.
Varmt og gyldent lægger skæret
stuen i en tryllering,
og den lille flamme kaster
dystre skygger rundt omkring.

Nye væsner vakt til live
uden fødselsvé og mas
danser over loft og vægge
i et åndeløst kalas.
Øjeblikket finder fylde.
Stuen bli'r så vid og stor,
lægger mil til universet,
åbner til en større jord.

Springer op på horisonten,
finder hvile på dens kant;
bryder snæversynets grænser
som en ægte diletant.
Vender tøvende tilbage;
langsomt brænder lyset ned,
mens den korte aftenmesse
får et skær af evighed.

Med en syden slukkes lyset;
mørket rammer som en mur.
Kvæler med en arrig gysen
skærmens digitale ur.
Sidder lidt i dunkelheden,
sunder mig et kort sekund.
Sletter med et tryk på knappen,
skellet mellem godt og ondt.

AT DIGTE

At digte er,
At skue hunden
På hårene
Og sætte
Lus i skindpelsen.

Digteren
Kaster ikke
Brønden til
For de brændte børn.

At digte er
Ikke at gå over åen,
Så længe der er
Mælk at spille.

SANKTHANSMYG

ved bålet, sankthansbålet, sad vi, trætte af myg, af dagens dumheder, sad vi og lyttede til de forsamledes store oplevelser, én havde set vores statsminister gå helt uden bodyguards og snakke med de dødelige på gaden, sagde manden lettere chokeret og blærede sig, med jævne folk, sagde en anden, folk der kender øens sandflugt og vikingetidens reminiscenser. Vores to hænder flettede sig midt under sankthanssangen, vi kunne den næsten uden ad, jeg tændtes af dit blik, af dit myggebidte ansigt, et øjeblik

Et haiku

hunden mellem dem
to kvinder går hånd i hånd
i forårssolen

Hans Tyrrestrup

lige ved siden
af ordet
som ikke findes
er det der ikke mere

kun lyden
af skygge
da det faldt
som en
sart sonate

Dorthe Emilie Røssell

Bali april 2009

rytmisk flyder musikken ud i natten
automatisk følger benene rytmen
danse,
jeg vil danse
danser ud i mørket
på nøgne fødder mellem palmer
mod stranden
under månen der er halv
og ligger ned
hvide tænder lyser i mørket
følger fiskeren
over havet i månestriben

POeSITUR 2009

Igen glide
gennem landskabet.
Lade vinden
forme ord
i min mund.
Nyde synene
og savnet af dig.
Som nu
hvor jeg også
savner synene.

(og jeg, forvirkeliggjort)

jeg var inviteret til en stor banket,
mindst 50 mennesker, 3 retter af alting
kjole og hvidt, stemningen var høj
alle lo og morede sig - og jeg talte med
de fleste af dem, for problemet var
at der var ikke nogen kuvert til mig
en forglemmelse eller fornærmelse?
jeg overvejede om jeg skulle gå igen
besluttede mig til at spørge værtinden
smukkere end nogensinde i sin kjole
hun så forbavset på mig, lattermild:
er du sulten, viggo? jeg skal da gerne
koge et æg til dig! selve middagen
er jo først i aften

Ordløst Lalfabet

A p z

A pc bc

Ah, Baby C Det Er Fint

Aaaah, Baby, C D Er Frodigt

Grunt, Herligt I Jorderig, Kom,

Lykkeligt Med Nu,

Oh, PikKUsse

R Skæve, Trygge, Uendelige

V-spredben, W-dobbeltspredben

KrYZende -

tÆnk om dØden Åbner og ikke lukker af

Det drypper

Det drypper på stenene
af blod
på dine forestillinger
om meningen
er rigtig klog
skal jeg ikke kunne sige

Det drypper i min mund
med ord
bryder jeg dine lægge
du tager stenene
det drypper på dig

Louise Rosengreen

Makuleringsmaskinen kvaser stemmerne
til pluksalat og fisk. En mand i hvid kittel
udvikler sig af et tankespind,
udvikler en vaccine mod massehysteri og brok.

Mogens Bynkou Nielsen

Sjælen drak kirsebærvin

i solen, en majdag for længe siden

en skygge var fast i kødet

en læge fjernede milten

mens han kneb læberne sammen

og en stær blandede sig fløjtende

i alle strofer

ordløs

et ord rev sig løs
faldt ned
i min mund

jeg åbnede det
ved at møde din
mund
lade bogstaverne sejle ind
et efter et

du løftede øjnene
mon du så efter flere?

Jeg har ikke flere

Æbletræerne blomstrer

Morgenlyset kan jeg godt lide
Vindens retninger interesserer mig
Drømme i farver er fantastiske
Jeg kan ikke se de skal forbydes
Man forbyder da ikke nattens film
Jeg er sikker på at atomare
Verdensvæsener accepterer
Briser, fugletræk og æbleblomster
En erantis skal ses nær.
Det er en menneskeret
At se fjern i blikket
Ud over havet og
Drømmende lede efter
Endnu flere stjerner på himlen.
Jeg svarer kun på meningsmålinger
Når digteren Marianne Larsen
Stiller sine poetiske spørgsmål
Må lyset være med os og poesien
Æbletræerne blomstrer
Og moreltræerne
Forsytiaen blomstrer
Og syrenen
Nu er april forbi
Men barnebarnet var her
Og vi navngav det hele.

blinkende slips er efterspurgte
de ringer fra butikkerne
spørger om jeg har et fra sidste år
de sender gerne en vogn [jeg husker hvordan ordene falder
noterer så ingen skal snyde mig og mine]

fars slips hang på en snor på indersiden af skabet
der var mange de blev ikke kasseret
et blinkende slips ville have fået ham til at gå
fra koncepterne i Kolt eller Hemmet.

hans omhyggelige valg fra listen af taler
stunden hvor et passende slips blev udvalgt i soveværelset
fyldte mig med undren
der var aldrig et blinkende slips i Nonbo
kun de nødvendige ord
en efterårsdag i missionshuset i Rørbæk

da vognen kommer er det bare en lille
dieselbil med chauffør uden uniform
forevist notaterne nægter han alt
men må gå med uforrettet sag

solopgangens sprog
tavsheden mere ordløs
end ord kan sige

ingenting høres
fjeldet er tyst som fjeldet
kun fjeldet høres

urskoven taler
sit eget sprog siger jeg
ikke urskoven

lyd suser nedad
trætoppen pensler månen
fuglen er fløjet

stjernerne sluger
alle superlativers
længsler på jorden

ORDLØS

Jeg ser hvad du siger
Men hører det ikke
Jeg er enig i det du siger
Men hører det ikke
Jeg siger velkommen i min lomme
Men hører det ikke
Jeg ser dit skjulte blik
Men hører det ikke
Jeg ser duften af kvinde
Men hører det ikke
Jeg kan se dine hjerteslag
Men hører det ikke
Jeg ser ordene mellem dine læber
Men hører det ikke

Jeg ser dig skrige
Men hører det ikke
Jeg ser dine brystvorter
Men hører dem ikke
Jeg ser dine hofter
Men hører dem ikke
Jeg hører ikke dit skød
Men ser ordene

ORDLØST

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Dette er altså verden...

Dette er altså verden - en tom stol
Med elizabethansk betræk et sæde
Med fire ben på et jævnt afhøvlet gulv
Den stol bærer mig i stolthed af og til
Et askebæger af tin sol i nedgang
Længere er filmen ikke denne gang
To cigaretter røget humøret på nul
Åen er gået til ro men der er fugtigt
Røgfylt og vi snakker om levet liv
Det synlige og det usynlige nærvær
Og fraværet som sneppens træk
Disse trækfugles tragiske frem og
Tilbage fra mad til redeplads fra
Redeplads til mad over land og våger
En herostratisk fuglevandring fordi
Insekter og kim ikke kan bekvemme sig
Til at være alle vegne og til enhver tid
På nogenlunde samme måde som den
Skrivende går fra og til og høvler ord
På ord for i det mindste at finde et stykke
Mening så småt så småt
Også for fugle på træk
Blicher rivival
& Ekelöf, ja broder Ekelöf
Tag og skriv! Tag dog nu og skriv!

Sten tier stumt

A

Lad os nu tage en hvilken som helst sandstrand fyldt længere oppe af kysten med sten, store og små med alle mulige former, farver og mærkelige indlæg, streger og forskellige geologiske sammensætninger. Det kan være ved Den Botniske Bugt, De Frisiske Øer eller rundt omkring i Middelhavet. De er alle sammen ført til deres bestemmelsessted af hav og vind. Nu ligger de på disse strande, forført af nogle tilfældigheder, som ingen udover selve universet eller Gud eller en anden magtfuld instans er herre over. Med havets bølgende, monotone mumlen og stadige bølgeskulp ligger de så der i affældighed og tier stumt hele dagen lang. Fra den årle morgen med dens lys og foretag-somhed til den sene aftenstund med dens tusmørke og slentren foretager stenene sig intet andet end at vegetere i hinandens selskab. Deres egen tyngde og den deraf følgende skæbnesvangre afhængighed af tyngdekraften forhindrer dem i at flytte sig med mindre hav og vind griber ind i deres cyklus og således gør det til sin egen sag, at møblere om på mosaikken. Sten har sandelig helt deres egen måde at befolke strandbredden på, derom hersker der vist ingen tvivl, hverken blandt eksperter eller menigmænd og -kvinder. Stundom synes de at være henkastet af en vildt-voksende tilfældighed, andre gange ikke.

B

Om natten derimod er det en helt anden sag, forudsat at man har evnen til at stå helt stille og lytte i timevis. Erfaringen viser, at det er ganske få personer, som på denne måde har lagt ører til stenene. Først denne lavmælte hvisken, så den almindelige volumen for høflig og elskværdig konversation for senere til sidst at ende i et crescendo af råben og skrigen i munden på hinanden; hvis man altså tillader mig dette udtryk. For indtil disse dage har endnu ingen geologisk videnskab, den være sig nok så åben og modtagelig for nye indtryk, kunnet bevise til bunds, at sten virkelig har munde. Det er da også ikke desto mindre en kendsgerning, som deles af ikke så få eksperter, at det kun tilfalder ganske få elskende par i et særligt månelys at få lov at opleve disse omtalte, natlige mærkværdigheder. Ofte nok har visse elskende par, af

den ene eller den anden grund, rapporteret i det mindste nogle uopfattelige lyde, som kunne vise hen til det omtalte stenfænomen. Men de er næppe blevet troet over en dørtærskel af vores mest erfarne eksperter. Alligevel har det indtil dags dato ikke været muligt at underkende de mest ihærdige og udvalgte elskende pars påstande om stenenes, om man så må sige, naturstridige og menneskelignende adfærd. For så vidt som, skal vi sige, at et elskende par vel stadig opfattes som to af hinanden uafhængige personer, som i enig samdrægtighed påstår en sandhed, ville den blive meget vanskelig at afvise, endsige ignorere af dem, som siges at have forstand på slige sager.

C

Også mig har det et par gange været forundt at opleve dette sjældne fænomen. Jeg vil dog ikke røbe strandenes navne af frygt for at eksperter eller andre ihærdige sjæle for at modbevise det, vil fylkes på stederne og blive godt og grundigt til grin blandt de tilfældigt forbi-passerende. Man går nu engang ikke rundt på en strand og lytter til sten uden kollektiv afstraffelse. Ingen af de to gange kan imidlertid sammenlignes med, hvad elskende par har rapporteret. Enten fordi jeg jo ikke var del af et elskende par eller måske fordi månen ikke kastede det foreskrevne, særlige lys. Første gang var et sted i Biscayen. Det var en fortryllende sommernat, hvor alt omkring mig var stille, en stilhed så monumental som en knappenål o.s.v., men som på disse kanter kun blev afbrudt af havets monotone bølger og den sagte vind, som kun af og til oprørtes og afgav en blid, animalsk stønnen langt ude fra havet. Klokkeren var vel omkring to og natten havde lagt sin svøbe hen over kystlinjen. Pludselig blev jeg anråbt af en mindre sten i strandkanten. Den mente ikke, at jeg havde ret til at gå så uskrømtet og kigge på netop den. ”Kast dine gloende øjne over dem der ligger længere oppe”, råbte den, ”de har flere gode historier at fortælle end jeg, som lige er skyllet ind for nogle måneder siden”. For nu ikke at irritere den unødigt skyndte jeg mig længere op mod land for at udvælge mig et nyt objekt for min nysgerrighed. Det blev ved det. Stenene tav stumt og der kom ikke flere stenlyde på min natlige vandring ved havet i denne omgang. Den anden gang var vistnok på en strand ved en fjord i Østjylland. Når jeg skriver ”vistnok”, er det fordi jeg ikke er helt sikker. Det kan nemlig også have været på øen Samsø eller for den sags skyld ved Blåvands Hug. Når der er mirakler på færde, er min hukommelse tit som en si. Men altså gående der på stranden hørte jeg tilfældigt en dialog mellem to sten, som lå ikke så

langt fra hinanden. De diskuterede herkomst. Den ene henførte sin herkomst til den sidste istid, hvor den havde ligget og rullet under isbræen i lang tid. Den anden mente helt sikkert, at den var skyllet ind på den jyske vestkyst engang for mange, mange år siden. Dernæst var den taget op af en dreng, som senere havde smidt den her, hvor den nu lå. Den hævdede derfor, at dens herkomst var noget mere interessant end den andens, fordi den blandt andet havde kørt med bil over jorden tværs over Jylland. Det udviklede sig til et veritabelt skænderi, under hvilket, begge stenene henvendte sig til mig, om jeg dog ikke kunne afgøre stridigheden. Da jeg ikke var til sinds at foretrække den enes herkomst frem for den andens, gik jeg væk fra stedet. Så hørte jeg dem råbe unison: ”Du har jo heller ingen elsket ved din side og for øvrigt er det overskyet i nat”. Jeg går af gode grunde ud fra, at det ikke bliver mig forundt endnu bare en enkelt gang at høre sten tale, for det kræver åbenbart både månelys og en elsket. Uden disse to omstændigheder forbliver vi (nogle af os) personer for hvem sten tier stumt langt ind i det, vi plejer at kalde evigheden. En evighed det såvist endnu ikke er lykkedes os helt at definere til fulde.

Digt til dagene

Bankregninger, giroer, rudekuverter
Jeg spiser dem og spytter dem ud
Gennemtygget putter jeg dem op i
Hestens røvhul – den hest der drager
Til Samarkand med mig på ryggen
Saddeltaskerne fulde af henrykkelse
Af aske så fin og nye tider, der bliver
Bedre og bedre mens jeg rider
I rim i tåge og træernes orgelpiber
Spiller op til dans med grædende
Jomfruer og nyslåede kællinger på
Steppernes nejende irgrønne græs
Hvor blomsterne nu halsbrækkende
Ser ud til at gro pånøder mig rytme og ro
Rider videre og går i kloster, spiser
Bønner eller kaster mig grådigt over
Ceremonier så blå og hellig, hellig er
Bede-klokkens sprøde klang under solen
Under dagen så stille efter nattens
Ridt og tider skal komme med løvfald
Og lønkamre, hvor timerne tavse folder
Sig ud mens du lytter til alt og ingenlyd
Stigbøjlernes dinglende venten jeg stiger
Op rider videre med vinden i håret eller
Håret i vindstød i kuling i brise så frisk
Højt til hest i tindrende form til magsvejr

Og storm men hjemfalden til lykke og læ

At sidde i den lave stol og efterårs løvfald
At være klods op af solsangens mætte vers
At have udfrielsens genkomster en hånds
Bredde fra hjertet der fylder kroppen ud
At læse i edderkoppespind og blå røgskyer
Der farer til vejrs i en byge af stjerne og støv
At se universet falde på plads i det fyldte glas
Mens sejlene lyskegler finder vej til dagene

Ordløst Stjernefald

jeg sidder og forsøger ordene at slippe
hele mig, er klistret af at lime og klippe
mel mig her, og klister mig der
var det nu også det hele værd

at lime bogstaver sammen
så de kan danne rammen
og med ord at sige det hele
er en digters lod sku' jeg mene

men det er nu ikke så lige til
og giver ingen mening, vel
for bogstaverne hænger fast i klister
slipper ikke fingrene, så nu er jeg bister

sig ikke det er nemt at digte
få ordene til at betyde det rette
at finde en meningsfuld sammenhæng
så de ikke kommer humpende i flæng

jeg kunne jo også bare lade være
jamen det kan jeg sørme da ikke bære
jeg lever og ånder jo for de 28 størrelser
at give dem mening, er en af mine fornøjelser

Operation

Til ” MIT MØRKE”

Jeg henvendte mig simpelthen
på klinikken og anmodede
om en operation,

en stor én, sagde jeg, medicin
virker ikke mere, kærligheden
er for nedadgående, sagde jeg,

skær, stik, bor mig i skallen!
Hent min bror, den skiderik,
op af den grå masse.
Han er sort som graven.

Luk forsigtigt igen,
berør venligst ikke
pikkens område

eller det sted, Jesus lander
og går ud i alverden
foran sine frysende engle.

Niels Kjær

LANGENÆS BY NIGHT

Solen putter sig
under sin røde dyne
og slukker lyset

En gang

Èn gang
Har jeg set dig blinke
Tage luft ind
Se væk
Og se på mig igen
Forundret

Èn gang

Det kan altså lade sig gøre

4 haiku

Natligt møde

Dine ords vinger
når mit tunge åndedræt
jorden vågner brat

Haiku

Der lå et haiku
med indestængt åndedræt
et sted vi havde været

Skridt

Hører du kommer,
dine skridt går foran dig -
træder ind i mig

Vindue

Lyset og skyggerne
ændres hver dag når din hånd
mødes med solen

En røst af en der råber

i den fjerneste af ørkner

er jeg ikke -

Blot den sidste skælven af et ekko

før det dør mod røde klipper

flere mile vest for Moab - - -

En røst af en der kalder

i den ødeste af skove

er jeg ikke -

Blot det sidste åndedrag af vinden

før den lægger sig i lyngen

nord for sidste hus i Lapland - - -

En røst af en der skriger

i de koldeste af søer

er jeg ikke -

Blot det spæde klik i skummet

som det løsner sig fra kammen

mange sømil fra Jan Mayen.

*

I den fjerneste af ørkner

i den ødeste af skove

selv på Nordishavet

Kan man være nødet til at råbe

som en vandrende på vidden

som et vindpust mellem aspe

som en bølgekam for blæsten

Når så alt for meget

forbliver usagt.

øjeblikkets længde står til forhandling,
et kys kan ikke tage fem øjeblikke, for
eksempel, det ville være smagløst, det
er nødt til at tage et eneste ret langt og
sammenhængende, og musik består i
øjebliksforlængelse, intet mindre, selv
et dsb signal har en vis udstrækning,
men hvor kort bliver det ellers, et nu,
et blik, vel: luk øjnene, hvis kysset skal
vare, ellers får du kun ca. tre sekunder

(evighedens udstrækning, kontra Augustin)

HUDLØST

Ordløst skræller jeg lag
Efter lag
Af ham
Med mine øjne
Stirrer på den blege
Krop, som skælver
I grå
Sokker og flettede
Sko

Hudløst gribes jeg
Af
Hans fugtige
Hænder
Mens jeg tænker på
En metode
Til at se bort fra
Tændernes
Brunfarvning

I løst knyttet
Forhold
Spadserer vi
Således
Nøgne for enhver
Mellem skrigende unger og
Tavse gamle
Midt i
Maj

DU SOM ER

Velsignet være
Den enestående
Solnedgang

Priset være
Anemonens spinkle
Hals

Lovet være
Troen på
Blomsterbruden

Takket være
Mulden
Som føder
Hvide engle
Og
Slukker deres strålekrans
Med
Lysegrønne blade

KALDER DIG

Kalder
Dit navn
Som jeg ikke
Kender

Kalder
I rummet
Hvor du har alle
Navne

Hvisker
I tiden
Til der bliver
Stille

Drømmer
Os sammen
Uden tanke om
Dage

Svejser
Din hud til
Mine hinder
Bløder

Skriker
Og mærker
Næsten ikke
Angsten

TOGET

Et skridt
En tøven
Et mål af tid

Forude
Høres lyden
Af år
Der vil vælte
Som brikker
Tæt
I vinden

Bag isede ruder
Anes blå
Bjerge
Hvor fuglen vil
Slibe
Næb
Og klør

Den bringer et
Klippekorn
I sin fjerdragt
Til ørkenen
Og
Evighedens lys

DEN INDERSTE DANS

April er den
Ondeste måned
Hvor alt spirer
Og
Safterne
Kryber
Op
Gennem stive
Træer

April er den
Sværeste måned
Når alt grønnes
Og
Rynkerne
Stivner
Mens
Bøgebladet glattes
Ud

April er den
Magreste måned
Hvor al hunger
Og
Længsel
Støder
Ind
I vårstorm og
kulde

April er den
Skønneste måned
Fordi alt vender
Og
Håbet
Bringer
Maj
Og dig i
Spil

SEKS OM SEX

et kors hængende
i en sølvkæde mellem
de nøgne bryster

hendes taske står
pakket med natkjolen, her
ligger hun nøgen

den sorte blonde
imod din blødeste hud
kælende fingre

smilet på dine
læber morgenen efter sex,
naturlig lipp gloss

hånden på dit bryst
tidlig morgen lysten, du
åbner dig for mig

håret dækket til
fristeren sidder på lur
i den næste mand

HAN SIGER HENDES ORD ER ALT

Hver gang han siger hendes ord er alt
for store
bliver hun slået med
så
størtende forundring
at hun glemmer ordene
der steg op fra søvnen
glemmer søvnen og
glemmer glemmer
så
fuldbyrdet ét med blodets tromme
da hun vågnede i selvforglemmelsen
som hos barnet der ser
vinterens første sne falde og er opfyldt af
ét:
vil du være med til at lave en snemand?

Eller som når skovbunden lyser med forårets
første anemoner et syn
så
størtende klart at det i grunden er

ufatteligt

SAMPLEREN

-Samlere er et besynderligt folkefærd! Vist så ...

Han bøjer hovedet med det kødløse grin, smider leen op på nakken og glider stille gennem hallerne med sin store kollektion.

En isnende stilhed slår ham i møde overalt ... med undtagelse af de haller hvor de stærkeste skeletter, rengøringsholdet, går ham til hånde.

Det vælter ind med arbejde. Rengøringsholdet bliver udvidet i en uendelighed, men kan kun med nød og næppe følge med. Krige, epidemier, naturkatastrofer med meget andet forfærdeligt udvider kontinuerligt samlingen, også selvom han kun tager de bedste skeletter.

Brandofres knogler f. eks. har svært ved at brænde selv ved 350 graders varme, men de bliver skrøbelige som sukkerfigurer. Næh, han vil kun have de skeletter der holder.

I ankomsthallerne bliver hvert nyt eksemplar registreret og smukt arrangeret efter størrelse og art. Knoglerne bliver rensed for alt hvad ormene ikke fik ædt. Og de er yderst effektive. Hjernen f.eks., porten til livet, klarer et kuld orme på små otte dage. Såmænd ja.

Når alt det ydre, som menneskene lægger så stor vægt på, er væk, pudses og poleres skeletterne til de er blanke og elfenbensfarvede.

Men i de haller kommer han kun hvis det absolut ikke kán være anderledes. Stilheden, den kolde stilhed, er hans musik.

Hallerne med de store samlinger er lufttomme og skinnende rene. Ikke så meget som en bitte orm, eller en af de mange fluer der slår følge med forrådnelsens tag-selv-bord, får adgang.

Rengøringsholdet er yderst effektivt.

Som hos enhver anden connaisseur ligger alt efter et bestemt system. Her trepaneringer, der pesten, canceren på første sal, gamle i stuen osv.

Af og til standser han foran et særligt fint eksemplar i samlingen, retter lidt på en finger eller et hoved, en sagte klik-klak-lyd følger bevægelsen, hvorefter stilheden vender tilbage i et gevaldigt sus.

Han står længe foran et nyt, fint eksemplar, en lille purk på 7-8 år. ”Gud tager de bedste til sig”, siger de religiøse deroppe. Han ved

ikke rigtigt, men meget er han nu sluppet for den lille der. Rwanda? Bosnien? Palæstina?

Måske ... og med rette ... hører han vel til dem der i en metamorfose er genopstået som engel?

Han klapper lidt ærgerligt med de læbeløse tænder. Måske skulle han engang iværksætte en statistik over hvem der forlod kroppen, inden han fik fat i den, og blev engel? Med hvide vinger, naturligvis. Ikke djævelens sorte flagermusvinger.

I et uoverskueligt antal haller befinder sig udelukkende fragmenter af skeletter og abnormiteter samlet i grupper: siamesiske tvillinger, små miniature mennesker, lilleputaner, dværge med meget mere.

Men Samleren interesserer sig mest for kranier som bevares ind i uendeligheden tablet op i lange rækker af pyramider.

Han stiler leen på gulvet og støtter sig til den. Alle er lige i døden. Kranierne forråder ikke hvem der har haft store, verdensomvæltende tanker bag pandebenet og den bare isse, og hvem der kun har haft små og intetsigende.

Han går videre gennem de endeløse haller. Skeletter af sorte, gule, hvide eller miksfarvede mennesker med hver sin livshistorie ... lige meget nu. Dumme, kloge, rige og fattige ... lige meget nu.

Sjælen? Ja, dén ligger desværre uden for hans rækkevidde. Desuden er den på vej ind i nye metamorfoser så snart livet slukkes, siger de der oppe. Hmm ... De siger også at troen kan flytte bjerge! Han sukker. De fleste i samlingen var begravet under de bjerge!

Næh, her drejer det sig om alt det der kan ses og røres ved. Det, der er tilbage. Rest-summen af alt kropsligt levet: Skelettet!

Han standser ved en olympisk mester i brydning, vipper lidt med hans storetå. Knoglerne er kraftige, jovist, men både muskler og medaljer måtte han aflevere på vejen, såvel som dronninger må aflevere deres kroner, filosoffer deres tanker, Rita Hayworth og Marilyn Monroe deres skønhed.

I Samlerens rige er abeagtige opstoppesnæser, skaldede kranier og kødløse bryster altid højeste mode.

Men også disse damers tårer er udtørrede. Måske ikke så dårligt et bytte endda ...

Han glider videre, hører ikke den evige, tryglende hvisken der følger ham fra hal til hal: -Var det alt? Var det virkelig alt?

Hver gang porten går op med en ny last døde, slipper et pust frisk luft med ind. En prise blomsterduft, en anelse havgus. Den glider på kælnes kattevolter gennem den store kollektion, sluses ind gennem

tomme øjenhuler, der så for meget, kærtegner kvindebækkener der elskede for meget og led i fødselssmerter. Vinden sukker, og bækkenerne bevæger sig svagt som i en sagte efterlyst.

Nænsomt stryger den hen over de uendelige rækker af stille gestalter, presses op gennem etagerne og stiger undervejs i kraft til den øverst oppe i børnehallerne lyder som generationer af klagende kvinders jamren ...

Imens dufter roserne i Kongens have, unger piger vrider sig hingstegale på Klampenborg Strand, og fru Hansen køber tilbudsvare i Brugsen. I Leningrad larmer sporvognene hen over skinner der har slidt sig op over jorden, og ingen gider reparere dem ...

Min rose

Her står du, dejlige rose
på din tornede stængel
og synger for mig.

Du kender en melodi
hinsides alle noder,
den kære sang
om en vidunderlig have.

Med din mund løftet mod mig
lover du
et menneske med hjemvé
at haven findes.

3. DENNE SEEN IND I DRØMMEN

Gud har ikke set det vigtigste. At gud ikke kan være alene.

Intakt udenpå. Sønderknust på indersiden. Æblet opædt af orm, og hult. Det umenneskelige består i tabet af frygten for tilfældig død.

Han accepterer konsekvenserne af mangelfuld fremadtænken.

Det varede tre dage, før nogen opdagede, at han var gået i stå ved vinduet. Frem for at fortsætte med væggen, videre af sted mod badeværelset og bryggerset og se at få sat profilbrædder på den rockwool, der støvede i hele huset og fik alle, inklusiv ham selv, til at hoste, fiflede han endeløst ved vinduet, skruede hjørnelisten af, skrællede en halv millimeter af, skruede den på igen, kasserede hjørnelisten og kørte til trælasten efter nye lister, *dyre* lister, det havde han selv sagt. Og da han begyndte at skære figurer ud af hjørnelisterne, kassere listerne, hente nye lister og skære nye figurer, bedre og bedre figurer, smukke kvinder og slyngroser med stikkende torne og dyrehoveder stikkende frem mellem stolperne i smedejernsrækværk skåret ind på 5x5 cm fyr i 1 meters højde på begge sider af vinduet ud mod haven, var det for sent at sige noget. Han var overgået til en ny tilstand, og hele familien måtte bare følge med.

Man kan ikke høre, når de flyver. De er bare pludselig væk.

Måske var haven til at begynde med for stor - ni måneder af året kunne hun arbejde sig igennem den fra den ene ende til den anden, og fra side til side, og derpå begynde helt forfra. Men da hun gav slip, svuppede den ind til rette størrelse, præcis den størrelse hun behøvede. Det nemmeste var at opgive at holde plænen maskinhøj, bare at lade plæneklipperen blive i skuret. Det næste var trimning af bede og fjernelse af ukrudt - meget sværere at lade være med, men også dét lykkedes. Og trin for trin gav hun slip på at gøre hvad hun ikke havde lyst til, og tilbragte således mange, mange timer i haven med blot at betragte fuglene og dyrelivet i hække, og nede under jorden, som livet dér manifesterede sig ovenfor. Hvilket totalt set og selvsagt ikke var populært hos naboerne, jo, hun kunne fint nyde sin have som det passede hende, men kunne hun så ikke ansætte en gartner?! En argumentation, som med tiden voksede til isolation fra de omkringboendes

side, men lykkeligt nok med nogenlunde samme hastighed, som haven voksede sig synlig for hendes øjne. Og så opdagede hun, at nogen havde beskåret hendes hæk, mens de havde klippet deres egen. Og trimmet hendes skel-træer, som det var muligt at nå dem fra deres egne haver. Og det var fint - hun var sikker på, at de gjorde det rigtigt, så meget som de gik op i det. Men vove sig ind i hendes have turde de dog ikke, og der ville hun også have protesteret. Til gengæld lå en dag en opfordring fra alle omkringboende, som ved humoristisk at omtale sig selv som "ukrudtspolitiet" befalede hende at fjerne sine mælkebøtter, før de gik i frø; hun kunne ikke komme uden om det - og det vidste hun godt. Og da det kort efter var den tid, hvor støvbaldene stod smukt vajende i det høje græs, tog hun en saks og klippede hovederne af dem, med en hvisken til hver enkelt: *Det skal nok gå*. Frødragerne samlede hun omhyggeligt i en stofpose, og sørgede for at ikke én eneste faldt på plænen. Og samme aften gik hun op på den nærliggende høj, og plukkede frøene af hvert mælkebøttehoved og kastede dem alle i vinden.

Det sagde ikke knæk, da han knækkede. Måske knækkede han ikke. Måske var det en eftergiven, der var tiltrængt; måske udraderingen af naturlig arrogance at afgive trangen til at bestemme. Og underkaste sig en stærkere vilje. En mere manipulerende vilje. Og når han ikke selv havde samme frygt for at dø, hvad skulle han så med bestemmelse? Så kunne det meste være det samme. Så var.

Inde i det omvendte vandglas er edderkoppen gået i gang med at spinde.

"Holistisk massage" stod der på skiltet over kældertrappen. Døren var låst, gardinet trukket for. Til venstre for nedgangen et træ i potte, lænket til trappegelænderet. Der var spor efter slag på låsen.

Alfred sad i sin bedste lænestol, det var hvad han tænkte om den, han havde kun den éne, hér sad han bedst muligt, gulvet havde været værre at sidde på.

Hun græder og kalder ham tilbage til sig, hun siger efterfølgende at hun var helt åben, hun siger at hun blev vred, fordi han ikke svarede nu hun var helt åben, hun er stadig vred, nu lukket, hun afventer en forklaring, men spørger ikke, der er ikke noget at spørge om, det *hele* var forkert.

Svanerne i Peblingsøen er langt uden for rækkevidde, næsten ude af syne, i stedet fodrer menneskene sig selv og deres unger og nyder foråret i storbyen, hverdagen ses først om to dage, den spændte forventning om i aften vil ikke skuffes. Svanerne vender tilbage til bredden, da de tager hjem.

Vi udfylder alle vor position, det kan ikke siges tit nok. Digttere, musikere, forfattere, dansere, skulptører, komponister, hjælp mig, har jeg glemt nogen? Administratorer, håndværkere, sælgere, købere, producenter, sanitetsfolk, hjælpere og plejere, og helere og læger, og forskere og havedyrkere, listen fortsætter endeløst til den ender ved dem, der ikke er plads til, fordi der er for mange af de andre. Dén, der forstår at Jorden roterer, hopper op mod rotationsretningen for godt og vel at lande samme sted.

Kopien er en god kopi. Man kan intet se på flakonen. Der er kun det åbenlyse, at duften ikke tiltrækker de samme mænd, som originalen. ”Mor, jeg vil gerne giftes alligevel.”

aske på tallerkenen. hun hadede aske på tallerkenen. aske på tallerkenen forekommer aldrig mer

Barnløs til det sidste. Men ikke uden afkom. Blot ringede de aldrig eller kom på besøg. Det var bedre end at have mistet. Ikke at have haft. Der havde været forældre. Og bedsteforældre. Alle behøver de omsorg.

da den unge socialistiske gymnasieelev før murens fald er i Sovjetunionen, går moskovitterne omkring på gader og stræder i isnende kulde iklædt tyndt, dårligt tøj og plasticsko, og straks på "hotellet" overvældes de unge hjerter af tilbud om køb af deres tøj, ja, flere ansatte følger tillige efter dem helt ind på værelserne, "cowboy jeans? Have cowboy jeans?", om end *alt* har interesse, men sin mors hjemmestrikkede trøje, som hver dag ugen igennem bydes højere og højere op i rubler, der ikke kan købe noget, ikke kan tages med ud af landet, nægter gymnasiepiggen at sælge.

Utroligt nok er han ved at græde, da den regelrette kvindelige tolder vil konfiskere hans sololie, som han godt ved er for stor, men andres regler applikerer ikke på ham, sådan ønsker han at leve. Flasken kan

rumme tohundrede milliliter og reglen siger max hundrede. En overordnet tolder hidkaldes og da begynder det at pible ud af øjenkrogen og bevægelsen over ikke at blive behandlet som et særligt individ får ham til at se ned. Da han uden at læberne dirrer kan se op igen, indikerer han sin hudfarve og sit røde skæg og angiver med al tydelighed, at han ikke vil kunne bevæge sig ude i dagens lys uden en beskyttende hinde, uden denne særlige, receptudskrevne sololie. (Det er løgn). Den mørkhudede tolder tillader ham af omtalte medicinske årsager at indkøbe og fylde en mindre flaske, hvilket han blot skal vide kan gøre, at han kommer for sent til flyet, men da han løber af sted for at finde en lovlig beholder, og tilbage til indgangen igen for at få sololien hældt om, indser han, at han ikke bare leger med risikoen for at strande, men faktisk er nødt til at opretholde illusionen om, at nogen er et regelbrud værd.

Der er fire broer over Delaware, hér hvor den snor sig. Det er sandt, at det ikke er den samme flod, når den krydses snarere end bære kroppen af sted mod havet.

Fortrydelsen over at have efterladt hende forhindrer ham i at være taget rigtig af sted. Han må efterlade fortrydelsen hurtigst muligt. Hvordan ellers komme hjem?

Det koster så lidt. At få pudset sine ruder, slebet sine knive, luget sine bede.

there is nothing. and suddenly direction. now language. what to do with all this space, along the way? it can be filled. there is room for me to fill it, and existance not me. and existance exists. and aloneness, along the way. I have choice, and I invent being not alone, outside of language. I will invent a full sentence, where I have company, shout out aloud: *I am no longer alone, I have company!* I walk on this path through my discovery and invention, with a companion a shadow cast of something not me, a shadow not me that I can only superficially know. I am so happy, not to know in full

så, tæt på præsidenten for USA, at det næsten er muligt at høre ham tænke, om han fik rystet sjoveren sidst, han var på toilettet det føles, nøjagtigt som at det både hérfra og fra Roskilde, næsten er muligt at høre Margrethe den 2. af Danmark, trække ud, det er skræmmende, med denne nærhed som lyden, af fuglene i træerne hér der, pipper som

ind i helvede mens dem derhjemme, givet endnu holder kæft fordi, Jorden ikke er drejet nok om sig selv endnu, til at give dem lys. der er intet som er, virkeligt nært, når man kun har ét sted tilbage, at være hjemme. or really remote, will now never, be without the American noise of cars, thank all gods smell is hard to recall

following a heart-filled intercourse... don't you just wish for precision like that in the world? nobody *makes* love love *is* and you enter into love when your own emotional heart opens • and metaphors abound here as well as in the old world but *now* you don't have to fail in *making* love anymore all you have to realise is that one of you just weren't there • so following an emotionally unconnected intercourse can you still have a forbidden cigaret? of course you can! you can do everything you can do including waiting for another's heart to open by sticking a foot in the door to your own.

there's a definite sense that this face is not mine. And she verified beyond coincidence that in fact I *was* travelling backwards on the plane, something to do with Saturn being retrograde, which I couldn't have known, and commended me on my great sensitivity. But, then - is this my face or not? Is sense sufficient for being? der står intet på skiltet på døren, men posten finder mig alligevel.

31

ren / som et rent glas / er smerten // forandring fryder / og hvad /
havde du ærligt talt / forventet dig selv // der kvidres vel lystigt videre
/ om alle ting udenom // min afgang / kunne aldrig være andet / end en
lille hilsen / til folket // jeg har aldrig postuleret at være til stede /
udelukkende / for andres skyld

*

32

hvor mange gange i træk / kan du gøre det samme / uden at køre træt //
inde / i kraniekassens / forkrampede modul / sidder jeg / og ter mig /
som en selvoptagelse // jeg mener / det meste jeg siger / bare ikke /
ofte nok // jeg mener / det ligger og bobler / et sted under huden / og
hvad er så det // kun en anelse / men jeg arbejder / mig ind på det

*

33

han tænker / hvad man kan gøre / ved disse mennesker // dem hvis
tunger / har vokset sig for store / til deres kæft // det gælder om at
formulere sig / idiotisk nok / til det kan forstås // han håber / et
rytmebrud / vil vælte stensætningerne / og afsløre nye mælketænder //
hvem har aldrig overvejet / om de selv stod i vejen

*

34

jeg beundrer din energi / ja / jeg sagde / energi // ordet sjæl / var ikke
opfundet / da jeg blev født // alt hvad jeg overkommer / er at notere /
notere tingene som de sker // lad ikke dette være en skåltale / men / og

jeg må understrege / men / der er noget helt galt / med dette bord // er
der nogen her ved bordet / der gider betegne dig som andet / end
husdyr

*

35

en delvist solrig dag / og hun tager jakken på / for at virke sikker // nej
se / en fugl / i femte linie // digtene på skrivebordet / minder hende om
hujende børn / der ivrigt prøver at fortælle en vits // så forsvinder
fuglen / i tiende linie / som om den blev forstyrret // spekuler ikke /
mere over den // alle er kritikere

forårsbillede: Tommy Flugt

ikke-redaktion: Kenneth Krabat, og assisterende med ikke-redaktion, Lonni Krause.

ORDLØST #19, maj 2009, Nyhedsbrev for Lyrikerne i Dansk Forfatterforening er skabt af foreningens digtere.

Vi takker for de mange bidrag - og håber at kunne gøre noget tilsvarende igen.

kk & lk

Det med småt

Bidragene i dette særlige digternummer af ORDLØST er tilsendt reaktionen på opfordring, ikke redigerede, og blot kopieret fra mail og indsat i flg. dokument. tekst-rækkefølge er dikteret af ankomst til ordloest@gmail.com

Da ingen digtere tilsendes korrektur, beklager vi, hvis vi mod forventning alligevel skulle have kludret i det.